

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев2 1608/2022

22.09.2022. године

Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Јасмине Стаменковић, др Илије Зиндовића, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Миљуш, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., ког заступа пуномоћник Милан Караћ, адвокат из ..., против туженог ДОО „Семиз“ за трговину транспорт и услуге Ветерник, ког заступа пуномоћник Дарко Комненић, адвокат из ..., ради накнаде нематеријалне штете, вредност предмета спора 1.300.000,00 динара, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2677/21 од 02.02.2022. године, у седници већа одржаној дана 22.09.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог, изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2677/21 од 02.02.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 2392/2020 од 29.04.2021. године делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца па је обавезан тужени да тужиоцу исплати на име накнаде нематеријалне штете износ од укупно 1.050.000,00 динара и то износ од 450.000,00 динара на име душевних болова због умањења животне активности, износ од 250.000,00 динара на име претрпљених физичких болова, износ од 250.000,00 динара на име претрпљеног страха и износ од 100.000,00 динара на име душевних болова због наружености, са законском затезном каматом од пресуђења до коначне исплате. У ставу другом одбијен је тужбени захтев тужиоца преко досуђеног до траженог износа, по наведеним основима. У ставу трећем обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2677/21 од 02.02.2022. године одбијена је жалба туженог и потврђена првостепена пресуда Основног суда у Новом Саду у усвајајућем делу.

Против правноснажне другостепене пресуде тужени је благовремено изјавио ревизију, по основу одредбе члана 404. ЗПП, због погрешне примене материјалног права, ради уједначавања судске праксе и новог тумачења права.

Испитујући испуњеност услова за одлучивање о ревизији туженог као изузетно дозвољеној, Врховни касациони суд је утврдио да нису испуњени услови предвиђени

одредбом члана 404. став 1. ЗПП да би се дозволило одлучивање о посебној ревизији туженог.

Одредбом члана 404. Закона о парничном поступку прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако Врховни касациони суд оцени да је потребно ради разматрања правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, односно ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности ревизије, сходно ставу 2. исте одредбе, одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Ценећи испуњеност услова за одлучивање о ревизији туженог као изузетно дозвољеној, Врховни касациони суд је нашао да нису испуњени услови предвиђени одредбом члана 404. став 1. ЗПП да би се дозволило одлучивање о посебној ревизији туженог.

Према разлозима другостепене пресуде у побијаном делу, тужилац је претрпео штету у критичном догађају који се догодио дана 16.09.2015. године, приликом обављања рада за туженог. На тужиоца је приликом сече стабала пало дрво и том приликом је задобио тешке телесне повреде. Нижестепени судови утврђују да је до повређивања тужиоца дошло услед нечињења туженог, односно из разлога што тужени није обезбедио тужиоцу примену мера за безбедан и здрав рад. Нижестепени судови су становишта да тужени одговара по принципу објективне одговорности у смислу одредби чл. 173. и 174. ЗОО и да није доказао постојање услова за ослобађање од одговорности у смислу члана 177. ЗОО. Према разлозима другостепене пресуде, одсуство формалноправног радног односа није сметња за остваривање права на накнаду штете настале при обављању рада.

Имајући у виду разлоге на којима је заснована примена материјалног права у побијаном делу другостепене пресуде, Врховни касациони суд је становишта да не постоји потреба за уједначавањем судске праксе о наведеном правном питању, нити за новим тумачењем права. Остваривање права на накнаду штете, коју неко лице претрпи обављајући рад, није условљено постојањем формалног радноправног статуса. Одредбе Закона о безбедности и здрављу на раду примењују се и на лице које по било ком основу обавља рад код послодавца, у смислу одредбе члана 4. тачка 1. Закона о безбедности и здрављу на раду. Сходно члану 174. ЗОО, за штету од опасне делатности одговара лице које се њом бави и то по принципу објективне одговорности, односно независно од кривице. Изузетно дозвољеном ревизијом изјављеном у складу са одредбом члана 404. ЗПП не може да се побија утврђено чињенично стање па ти ревизијски наводи туженог нису ни цењени.

Како не постоји ни потреба за разматрањем правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке, применом одредбе члана 404. став 2. ЗПП.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије туженог у смислу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да је ревизија туженог недозвољена.

Сходно одредби члана 403. став 2. ЗПП ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Вредност предмета спора побијеног дела пресуде износи 1.050.000,00 динара. Како не постоји ревизијски цензус за одлучивање о ревизији туженог, изјављена ревизија је недозвољена.

У складу са изнетим, одлучено је као у ставу другом изреке, применом одредбе члана 413. ЗПП.

**Председник већа – судија
др Драгиша Б. Слијепчевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић